

ris partis populi fultus arma ad eas vrbe deturbandas arripuit, verum, licet magna illorum caede facta, propositum tenere non potuit. Etenim Icilius Monachus Azonem, quem conatibus suis infestum antè habuerat, Veronæ dominari iniquo animo patiens, amicis suis Verona, Vicetia, atque aliunde, Salinguerra tum prætorè Ferrariæ adiuuante, contractis repentè cum omnibus Veronam iniuit, atque opibus superior ipsum cum fautoribus eius vrbe exegit, ac prætura adempta Odoricum Vicecomitem i v Idus Iunij ei substituit. Azo verò iniuriam ferre nesciens, haudquaquam semetipsum in re tanta destituit, verum societate cum Sanbonifacis inita, atque exercitu valido propere ex Lombardis, Romaniolis, Marchianisque conflato, circa Idus Augusti Veronam repetiit, ac vi ingressus cum Odorico prætorè, Icilino, Salinguerra, & Monticulis per mensem crebris præliis decertauit; quibus demum victor v Idus Septembris hostes excedere vrbe coegit: quorum multi, cum nocte castrum S. Petri in monte conscendissent, ibi cum Icilino, & Tirolis Comite capti sunt: reliqui, inter quos Odoricus, & Salinguerra, fugam occultè arripuerunt. Ita Azo in pristinum dignitatis locum redactus, turres ac domos inimicorum direptas à fundamentis euertit. Qui euaserunt, alij Gardam, alij Piscariam confugerunt. is præturam sequenti anno continuauit. Extorres autem Brixiani, qui vesano impetu in agro debacchabantur, rursus Ponteucum aggressi cepērunt, idque Cremonensibus, à quibus maximè fouebantur, attribuerunt; atque Azonem Atestinum Veronæ sui auxilio aduocarunt. Quare præuisa Mediolanenses subito accurrerunt, ac Ponteucum Cremonensibus, captis ex eis quadringentis, eripuerunt, ac Brixianorum populo reddiderunt. Azo verò ad Gardæ & Piscariæ oppida expugnanda, cum carrociis Veronensium & Mantuanorum progressus, ac breui eorum potitus, Monticulos ad deditionem adegit, atque Ateste custodiendos transmisit. Icilius inde prætor Azoni subrogatus omnia loca, quæ Sanbonifacis tenebant, secunda ciuitatis voluntate recepit. Quo facto Azo Ferrariam cum valida exulum Ferrariensium manu reuersus Salinguerram inde expulit; qui ad Mutinenses, apud quos triennio antè præturam gesserat, se recepit. Per eosdem dies Regienses cum Mantuanis hac de causâ bellum inierunt. Mantuani Suzariam in agro Regiensi sibi oppugnandam cum suscepissent, accitis Veronensium, Ferrariensium, Cremonensium, & Mutinensium auxiliis eò processerunt, ac locum manganis, ac lithobolis admotis acriter oppugnarunt. Quare cognita, Regienses in auxilium Bononienses socios vocauere, qui, Imolensibus & Fauentinis assumptis, carrocium eduxere, atque exercitum ingentem per Mutinæ suburbia ad Suzariam perduxere, quò Parmenses cum suo & ipsi carrocio Regiensibus auxilio venerant. satisque constabat, priuatis harum ciuitatum opibus maiorem nondum, ac firmiorem ad alicuius oppugnationem oppidi exercitum conuenisse. Pugnatum est pari vtrinq; animorum ardore: victoriæ tamen decus penes Bononienses fuit; quorum opera egregia, Suzariâ obsidione liberatâ, enituit. Remissâ inde aduersus Pistorienses iracundia, belli quoque eius in præsens cogitatio posita. Florentinis fœdus remissum, datâque vicissim potestas pacis cum Pistoriensibus componendæ. Philippus ex Saxonia in Sueuiam se recipiens Babenbergæ substitit, vt se exitinere, atque ægritudine recrearet. Cùm autem misso sanguine in cubiculo quietus, paucos familiares admittens, sederet, x Kalend. Iulij Otho Comes Palatinus ingressus ferro eum inuasit, ac, cubiculario frustra caput domini protegente fauciato, vita priuauit. Et hic annus rerum omnium copiâ felicissimus fuit.

